

lighed. Jeg kan forstaa, at det vilde have Betænklichkeiten, hvis man i større Omfang vilde udflette Forskjellen mellem ægte og uægte Børn, saaledes at man f. Ex. giver disse fuld Arveret, hvis der ikke er ægte Børn, Ret til at bære Faderens Navn og deslige. Men en Foranstaltning som denne, der slet ikke gaar ud paa Andet end at skaffe hende, hvad der tilkommer hende, hvad hun skal have, synes jeg ikke, man kan tillægge en saadan vidtgaaende Betydning. — Hvad angaar de enkelte Indvendinger, der ellers kunde gjøres mod Paragrafens Bestemmelser, skal jeg sige, at jeg ikke skulde have Noget imod, at man fra første Færd af i Tilfælde, hvor Opholdskommunen skal bære Bidraget, havde tilføjet, at denne kunne faae refunderet af Amtsfondet, hvad den maatte udrede. Men paa den anden Side betragter jeg det som et underordnet Spørgsmaal, det er et Tilfælde, som næppe vil indtræffe særdeles hyppigt, at det falder paa Opholdskommunen, det Normale vil være, at der er en Forsørgelseskommune, og det vil da falde paa den. At der kan være Tilfælde, hvor Opholdskommunen kommer til at bære Udgifter, som den under andre Forhold vilde kunne faae refunderet, synes jeg ikke er nogen Ulempe af videre Betydning, og jeg nævner heller ingen Tvivl om, at Landstinget paa Sagens tidligere Stadier meget vel har været opmærksom paa dette Forhold, men har ment, at det ikke var Noget af saadan Betydning, at man af den Grund behøver at foretage Ændringer i Lovforslaget. Heller ikke tror jeg, at der kan være Noget i Veien ved Fortolkningen af Udtrykket „Opholdskommune“. Jeg kan derfor ikke Andet end fraraade det stillede Forslags Vedtagelse, idet jeg nemlig vil betragte det som ensbetydende med at udelægge det, som er Kjernen i Lovforslaget, og det, som jeg antager, Landstinget ogsaa under Sagens tidligere Gang meget vel har set er Kjernen i det.

Schlegel: Jeg kan begynde med at sige, at jeg sluttede mig til den høitærede Justitsminister i den Henseende, at jeg ikke kan stemme for Ændringsforslagene. Det forekommer mig nemlig, at naar Lovforslaget er saa vidt fremme og efter den Behandling, som det har faaet i forrige Session, er Landstinget stillet saaledes, at det ikke kan forandre sin Position, og jeg finder tillige her, at Forslaget i § 4 har store Fortrin, saa at vi, uagtet det ogsaa har sine Ulemper, maa kunne tage imod det med Tilfredshed. Jeg har dog fundet Anledning til at gjøre et Par Bemærkninger, da jeg ikke skal negte, at jeg i enkelte Retninger deler Forslagsstil-

lerens Tante, skøndt jeg som sagt kommer til et andet Resultat end han. Jeg tror, at dette Lovforslag fra flere Sider er blevet misforstaaet, og det glæder mig, at høre den ærede Justitsminister, som det synes mig, stille Sagen paa dens rette Grundlag. Der kan nemlig siges om dette Forslag, at det er Børnene vi ville hjælpe, og det kan siges, at det er Moderen, vi ville hjælpe. De, som tro, at det er Børnene, der skulle hjælpes, se imidlertid forskert paa Sagen. Ved 1ste Behandling var der et æret Medlem, der udelukkende udtalte sig om Børnene. Hvis det var Børnene vi vilde hjælpe, kom vi til et aldeles mærkeligt Resultat; thi saa havde det ærede Medlem — det ærede Medlem er fraværende i Dag — Ret i at sige: Hvorfor saa ikke hjælpe de ægte Børn, hvorfor kun hjælpe de uægte Børn? Og saa vilde man ogsaa komme til det Resultat, at man skal sørge for, at det Bidrag, Moderen faar, bliver anvendt paa en fornuftig Maade til Barnets Fordel, at man skal ansætte Bærger for at passe paa, at det kommer Barnet til Gode o. s. v. Som den høitærede Justitsminister nylig nævnte, har Lovforslaget et helt andet Diemed, nemlig at hjælpe Moderen. I den Henseende kunde jeg ganske vist, som jeg tillod mig i Fjor, da Lovforslaget var for, at udtale, have ønsket, at man havde taget lidt mere Hensyn til Forskjellen mellem Barnemødrene og gjort en Sondring imellem dem, fordi det er sikkert, at der er en hel Del Barnemødre, som ikke fortjene den Sympathi, som her er vist dem, og det har ofte faaet et sært Udtryk i Lovforslaget, at man ikke har taget disse Hensyn. Den naturlige Følelse, som maa være hos en Fader, for at han skal sørge ogsaa for sit uægte Barn, kan fornuftigvis ikke være til Stede hos den, som ikke veed, om han selv er Fader til Barnet, og det forekommer jævnlig i disse Forhold, at disse Barnemødre, her er Tale om, have havt at gjøre med saa mange Mænd paa en Gang, at det er umuligt for Moderen og de forskellige Mænd at sige, hvem der er Fader til Barnet. Ogsaa i andre Retninger kommer man til at gjøre noget Indgreb i Samfundsordningen ved dette Forslag. Den ærede Forslagsstiller nævnte, at det var uregtigt at give Understøttelse til disse Barnemødre, fordi de ægte Børns Mødre saa bleve forurettede i flere Tilfælde, men det kan ikke, forekommer det mig, have den Virkning, som Forslagsstilleren mente. Det virker ikke til, at man ikke skal give disse Barnemødre Noget, men det virker til, at det er et Retfærdighedstrav, jeg kan næsten sige et ligefrem Sædelighedstrav, at vi give de